

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. ХАСКОВО, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИГЛЕНА Т. ТЯНКОВА

Членове: МИЛЕНА Д. ПЕТЕВА-Г.А
ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ

при участието на секретаря РОСИЦА ЗЛ. Т.А
в присъствието на прокурора П. Й. Ж.
като разгледа докладваното от ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225600600420 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.313 и сл. от глава XXI от НПК.

С Присъда № 14/05.05.2022г., постановена по НОХД № 169/2022г. по описа на Районен съд - Харманли, подсъдимия А. В. Т. с ЕГН ***** от гр.С., е признат за виновен в това, че на 02.07.2021г. в гр.С., причинил на М. М. Ж. от същия град, средна телесна повреда изразяваща се в травматично избиване на зъби - 11 и 21 /двата първи горни зъба, резци/, без които се затруднява дъвченето и говоренето, поради което и на осн. чл.129 ал.2, вр. ал.1 и чл.58а ал.1, вр.чл.54 от НК, е осъден на 8 месеца „лишаване от свобода“, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66 ал.1 от НК, за срок от 3 години. С присъдата, съдът се произнесъл по предявения граждански иск и осъдил подсъдимия да заплати на пострадалия, сумата от 3000 лв. представляваща обезщетение за причинените му от деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането, като искът за разликата до пълният му предявен размер от 20 000 лв., е отхвърлен. Подсъдимия е осъден да заплати и направените по делото разноски, държавна такса върху уважения размер на гражданския иск и за издаване на изпълнителен лист. Извършено е произнасяне по веществените доказателства.

Недоволен от присъдата останал защитникът на подсъдимия – адв. Ш. от АК - Пловдив, която я обжалва в срок, с оплаквания за неправилност относно определеното на подсъдимия наказание, което намира за завишено, както и размера на уважения граждански иск, който

счита за недоказан. С жалбата се иска намаляване на наложеното на подсъдимия наказание, или определянето му при условията на чл.55 от НК, както и намаляване размера на присъденото обезщетение по гражданския иск, на 2000 лв. В допълнителното становище към жалбата, се релевират доводи досежно редовността ѝ, такива за неправилност на приетите за отегчаващи вината на подсъдимия обстоятелства при определянето на наказанието, както и за недоказаност на гражданския иск, по размер.

Недоволен от присъдата останал и частният обвинител и граждански ищец М. М. Ж., който чрез повереникът си адв.Г. от АК – Хасково, я обжалва също в срок, с оплаквания за заниженост на наложеното на подсъдимия наказание и размера на присъденото обезщетение. Иска се увеличение на наказанието на 2 години, а размера на обезщетението по гражданския иск на 10 000 лв. Претендират се разноси пред първата и настоящата инстанция, прави се възражение за прекомерност на разноските на другата страна при евентуалното им претендиране от нея, представя се и списък на разноските.

Протест против присъдата, не е подаван.

Окръжна прокуратура - Хасково изпраща представител, който в пледоарията си излага съображения за основателност на част от доводите в жалбата на защитата, досежно приетите от първата инстанция като отегчаващи вината на подсъдимия обстоятелства. Същевременно прокурорът намира жалбата за неоснователна, а наложеното на подсъдимия наказание за справедливо. Относно жалбата на частният обвинител и граждански ищец, прокурорът счита същата за основателна, не се ангажира с размер на обезщетението.

Пред настоящата инстанция, частният обвинител и граждански ищец, редовно призован, не се явява. Не се явява и повереникът му от който е депозирана молба, с която поддържа жалбата им против присъдата, по изложените в нея съображения и направените искания, включително за разноси. Същевременно оспорва жалбата на защитата на подсъдимия като неоснователна и иска, да не бъде уважавана.

Подсъдимият се явява лично и със защитникът си адв.Ш., която поддържа жалбата си против присъдата и направените в нея искания. В пледоарията си навежда и доводи, че в мотивите към присъдата, съдът транспонирал фактите в обвинителния акт, които били неясни относно авторството на конфликта. Това счита, че следвало да се цени на плоскостта на процесуалните нарушения, или за преквалификация на деянието в по- леко, които предлага като алтернативи. Относно жалбата на другата страна, намира същата за неоснователна.

Подсъдимия в личната си защита, се придържа към изложеното от защитникът си, в последната си дума предоставя преценката на съда.

Пред настоящата инстанция не са събирани, нови доказателства.

Хасковският окръжен съд, като провери изцяло правилността на обжалваната присъда, по посочените в жалбите оплаквания, изтъкнатите доводи и служебно, намира следното: Съдебното производство пред РС – Харманли, е образувано по обвинителен акт на РП Хасково, ТО Харманли с който на подсъдимия е повдигнато обвинение за престъплението,

за което е признат за виновен и осъден с обжалваната присъда. В проведеното разпоредително заседание, на което пострадалия редовно призован не се явил, както и повереникът му, са обсъдени въпросите по чл.248 ал.1 от НПК. При обсъждането, защитникът на подсъдимия и самият подсъдим заявили, че последния признава изцяло фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и е съгласен да не се събират доказателствата за проверката им, като поискали продължаване на съдебното следствие по реда на глава 27 от НПК, при условията на чл.371 т.2 от НПК. В разпоредителното заседание е прието, а и страните не направили възражения, че на досъдебното производство не са допуснати отстраними съществени процесуални нарушения, засегнали правата на подсъдимия и пострадалия. Приет е за съвместно разглеждане в наказателния процес, предявеният преди това с молба от пострадалия, чрез повереникът му граждански иск против подсъдимия, за сумата от 20 000 лв., претендирана като обезщетение за причинените му от деянието неимуществени вреди и пострадалия е конституиран като граждански ищец и частен обвинител. Намерено е, че са налице предпоставките на глава 27 от НПК и на осн.чл.252 ал.1 от НПК, заседанието продължило по глава 27 от НПК, при условията на чл.371 т.2 от НПК. След разяснението по чл.372 ал.1 от НПК, подсъдимия признал изцяло фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт и изразил съгласие да не се събират доказателства за тях. Съдът намерил, че самопризнанието му се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства и с определение по чл.372 ал.4 от НПК обявил, че при постановяване на присъдата ще го ползва, без да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

От събраните при проведеното съкратено съдебно следствие доказателства е установено, че на 02.07.2021г. пострадалия купил бира и отишъл до дома на родителите си в гр.С. Вратата на дома била заключена и поради това извикал съседът св.С. М., с когото започнали да пият бира на пейка пред дома на последния, на същата улица. Малко по - късно по улицата минал автомобил от който слезъл подсъдимия, присъединил се към тях и тримата консумирали бира и си говорили, седейки на пейката, като св.М. бил между двамата. При разговора, подсъдимия и пострадалия се скарали и сбили, при което подсъдимия му нанесъл няколко удара в областта на устата и лявото око, като паднали на земята, а св.М. ги разтървал и забелязал кръв по лицето на пострадалия. Последния след случилото се, се прибрал в домът си, имал силни болки в областта на устата и окото, двата му горни предни зъба се клатели и отишъл във филиала на ЦСМП в гр.С. Там бил прегледан от св. Ф. – *****, която установила кръвонасядане в лявата му очна ябълка, хематом в лявата половина на челото, оток на носа в основата, както и, че двата му предни горни зъба се клатели и му поставила обезболяващо – „Аналгин“. Пострадалият се прибрал в домът си и подал сигнал на тел.112, като отново се върнал във филиала на ЦСМП, от където бил транспортиран в СО на МБАЛ – Хасково. Там бил прегледан, но не бил приет в болницата поради отказ от него, породен от липса на здравни осигуровки. На следващият ден, пострадалия продължавал да чувства силни болки включително в разклатените зъби и след два дни посетил съдебния лекар д-р Е., който го прегледал и насочил към стоматолог – д-р Н. На 07.07.2021 г. пострадалия посетил стоматолога, който след рентген и преглед установил, че двата му първи, горни, централни

резци, са разклатени до степен правеща лечението им невъзможно и ги извадил. Издал на пострадалия и медицинско направление, в което отразил, че разклащането на зъбите е от 3 – та степен. След това пострадалия посетил отново съдебния лекар, който му издал СМУ № 242/2021г. в което отразил констатациите си от прегледа и от медицинските документи, включително от стоматолога. По повод случилото се, след извършена проверка, било образувано досъдебното производство. От заключението по назначената на досъдебното производство, съдебно медицинска експертиза по писмени данни № 211/2021г. изготвена от същия съдебен лекар е установено, че причинените на пострадалия телесни увреждания, покриват микробиологичните признаци на средната телесна повреда по смисъла на чл.129 от НК и се изразяват в травматично избиване на зъби 11-21 /двата първи горни зъба, резци/, без които се затруднява дъвченето и говоренето, причинени по механизъм на действие от твърд тъп предмет, включително при побой с юмруци, по начина, времето и обстоятелствата описани в предварителните сведения. Останалите му увреждания били леки телесни повреди по смисъла на чл.130 ал.2 от НК.

При така установеното от доказателствата, събрани при проведеното съкратено съдебно следствие, при условията на чл.371 т.2 вр. чл.372 ал.4 от НПК, е постановена присъдата предмет на настоящата проверка, с която първоинстанционния съд приел, че подсъдимия осъществил от обективна и субективна страна, съставът на престъплението по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, в чието извършване е обвинен и за което го признал за виновен и осъдил. Посоченият извод е правилен и се споделя от настоящата инстанция. Правилно са ценени като достоверни показанията на св.М., който е очевидец, а изложеното от него за случилото се, породено от незначителен спор между подсъдимия и пострадалия, кореспондира с показанията на последния. Изложеното от пострадалия, че в резултат на нанесените от подсъдимия удари, му е причинена средната телесна повреда, кореспондира и с показанията на св. Ф., която възприела нараняванията по лицето му и разклатените два предни горни зъба, които впоследствие св.Н. извадил, поради невъзможност за лечението им. Кредитираните показания на свидетелите кореспондират и с приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства от досъдебното производство и предявените веществени. Обективните находки констатирани при медицинските прегледи на пострадалия, подкрепят също възприятията на свидетелите. От заключението по съдебно-медицинската експертиза е безспорно, че в резултат на нанесените му от подсъдимия удари, предните два горни зъба - резци 11 и 21 на пострадалия са разклатени, до степен правеща неминуемо отпадането им и поради това са извадени от стоматолога. Посоченото покрива обективния съставомерен признак „избиване на зъби без които се затруднява дъвченето или говоренето“ и представлява средна телесна повреда по смисъла на чл.129 ал.2 от НК, като в тази насока са и задължителните указания на Постановление № 3/79г. на ПлВС. Спор за този обективен признак няма. Тук следва да се посочи, че не се споделя оплакването, че чрез непосочването на обстоятелството кой пръв започнал сбиването, е налице неяснота на фактите в обстоятелствената част на обвинителният акт, признати от подсъдимия. Очевидеца е безспорен, че не видял кой пръв нанесъл удара, а изложените в обстоятелствената част на

обвинителният акт фактически твърдения в тази насока, досежно съставомерността, авторството на деянието и механизмът му, се установяват от събраните на досъдебното производство доказателства, признати са от подсъдимия, като самопризнанието му кореспондира с доказателствената съвкупност. При това положение правилно първоинстанционният съд е обявил, че при постановяване на присъдата ще го ползва, без да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителният акт. Не се споделя и наведеният пред настоящата инстанция от защитата довод, представляващ по същността си искане за приложение на закон за по-леко наказуемото престъпление по смисъла на чл.132 ал.1 т.2 от НК. По това възражение е даден отговор от първоинстанционния съд, който се споделя от настоящата инстанция, като правилно е преценено, че за подсъдимия не е налице „афект“ при който да е действал, а се касае за безпричинно сбиване от две лица, употребили алкохол, като по делото не са констатирани обективни находки за получени при сбиването телесни увреждания, от подсъдимия. Не се споделя и оплакването, че в мотивите към присъдата, съдът възпроизвел изложеното в обстоятелствената част на обвинителният акт и така допуснал процесуално нарушение. След като производство е протекло при условията на чл.371 ал.1 т.2 от НПК нарушение няма и в тази насока е разпоредбата на чл.373 ал.4 от НПК.

Относно субективната страна на престъплението обаче, следва да се посочи, че в мотивите на присъдата неправилно е прието, че деянието е извършено от подсъдимия при пряк умисъл, като форма на вината. Доводите на първата инстанция в тази насока са противоречиви. Вярно е, че деянието е умишлено, но умисълът на подсъдимия е евентуален. Това е така защото не е целял настъпването на конкретния съставомерен резултат, а телесно увреждане, като е допускал резултата като евентуален и се отнасял безразлично към настъпването му. Това установяват доказателствата. Видът на умисъла обаче, не променя формата на вината и не се засяга правото на защита.

По наказанието, където е и единият спор по делото, настоящата инстанция не споделя доводите в жалбите на защитника и частния обвинител. При определяне на наказанието, първоинстанционният съд правилно приел, че липсват изключителни или многобройни смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства, по смисъла на чл.55 от НК и определил наказанието при превес на смекчаващите вината такива, при условията на чл.58а ал.1 вр.чл. 54 от НК, в размер на 1 година „лишаване от свобода“ което правилно редуцирал с 1/3 и наложил на подсъдимия наказание от 8 месеца „лишаване от свобода“, чието изпълнение на осн.чл.66 ал.1 от НК е отложено за срок от 3 години, поради наличието на предпоставките за това – чисто съдебно минало, липса на необходимост за постигане целите на чл.36 от НК, да търпи това наказание ефективно.Така определеното по вид и размер наказание, е справедливо и съответно на обществената опасност на деянието и дееца. Правилно са отчетени смекчаващите вината на подсъдимия обстоятелства и като такива са приети чистото му съдебно минало, липсата на противообществени прояви и криминални регистрации. Такова е и неяснотата, кой е предизвикал и започнал сбиването. Относно сочената от защитата като смекчаващо вината обстоятелство, трудова заетост на

подсъдимия, то такава не се установява. От прочита на данните за самоличността му отразени в протокола е видно, че е безработен. В същата насока е отразеното в декларацията му от досъдебното производство, за семейно положение, доходи и имущество. Правилно са отчетени и отегчаващите вината на подсъдимия обстоятелства - избитите два горни предни зъба на пострадалия, както и склонност към саморазправа от подсъдимия. Вярно е че първото е включено в обективната страна на състава по чл.129 ал.2 от НК но той е налице и при избит един зъб, ако това води до затрудняване дъвченето или говоренето, а второто се съдържа в характеристиката на подсъдимия от досъдебното производство. Отегчаващо вината на подсъдимия обстоятелство, което не е отчетено е и това, че наред със средната телесна повреда, на пострадалия са причинени и леки по смисъла на чл.130 ал.2 от НК – охлузвания по лицето, кръвонасядане на клепачите на лявото око, травматичен кръвоизлив под лигавицата на лявата очна ябълка, установени от вещото лице, погълнати от по-тежкия резултат, но обективно съществуващи. Ето защо не са налице основания за изменение на наказанието, или определянето му при условията на чл.55 от НК, поради което жалбата на защитата в тази насока е неоснователна. Неоснователна е и жалбата на частния обвинител депозирана чрез повереникът му, за заниженост на наложеното на подсъдимия наказание, като основания в тази насока също липсват.

Не се споделят и възраженията за прекомерност или заниженост, на размера на присъденото обезщетение по гражданския иск. След като подсъдимия е признат за виновен в извършване на престъплението по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, деликтното основание по чл.45 от ЗЗД на което се основава гражданския иск, е установено. Относно размера на присъденото обезщетение, то е определено по справедливост при условията на чл. 52 от ЗЗД, като е отчетен видът на телесното увреждане, от което пострадалия претърпял неимуществени вреди, изразени в болки и страдания, такива вреди е търпял и от леките телесни увреждания. По делото липсват доказателства от страна на гражданския ищец, за промяна на начинът му на живот в резултат от увреждането. Не е установен и срокът за възстановяването му, неясно е и дали с поведението си пострадалия е предизвикал конфликта. Телесното увреждане обаче е факт, причинено е от подсъдимия и не може да се възстанови по естествен път, а единствено чрез стоматологични манипулации и използване на такива продукти, като от него пострадалият е претърпял неимуществени вреди, а присъденото обезщетение е в състояние да ги овъзмезди и е справедливо по размер, като правилно за разликата до пълният предявен размер, гражданският иск е отхвърлен, защото е недоказан. Правилно е присъждането на законната лихва върху обезщетението за обезвреда, дължима от датата на деликта. Предвид изложеното жалбите на страните и в гражданската част на присъдата, са също неоснователни. Правилно е произнасянето по разноските, държавната такса и веществените доказателства. Не се установи в производството пред първата инстанция, да са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяна или изменение на присъдата в наказателната или гражданската част и същата като правилна, обоснована и законосъобразна, следва да бъде потвърдена. Предвид неоснователността на жалбите, на частният обвинител не следва да се присъждат разноски пред въззивната инстанция, а за тези пред първата, следва да се произнесе последната, по реда на чл.306 ал.1

т.4 от НПК.

Водим от горното и на осн. чл. 338, вр. чл.334 т.6 от НПК съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 14/ 05.05.2022г., постановена по НОХД № 169/ 2022г. по описа на Районен съд – Харманли.

Решението не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____